

Méltóságos Tanár Úr.

Kérem, fogadja szivesen utolsó könyvem tisztelt példányát, amelynek néhány versével, a megjelöltekkel, minden üdvözlő szöveget eltérő módon szereti tolmácsolni az Ön üdvözlő-sére vágyakozó hódolatomat.

Ért a tisztelgésemet mindegyik későbbi időre, Méltóságos nyugosztalt napjaira aratam halasztani, de tegnapi hatalmas beszédem elolvasása után így írok, hogy azokat a verseket üdvözlő jelentősége éppen most, amikor Ön Dicsőségének Stockholmi ünnepeire indul, talán közérdekű szolgálatra is méltóulhat el.

Arra kérem tehát — ha a munkáskodásomról szóló újág-közlemények révén engem figyelmére érdemesíthet — fogadja ezt az üdvözlő könyvet utitársává is: pazaroljon néhány percet nagy útján a megjelölt versek elolvasására avégből, hogy vajon nem volna-e céljaink egyebet-másikat (például a „Rigantolasson?” vagy a „Huj-huj, hulla úr...” címűt) — nevem feltüntetése nélkül — a béremorgalmak szolgálatára a magyar nyelv elszigeteltségéből kiszabadítani, amire csak Stockholmban lehetnek esélyei?

Amikor szíves-lelkem szerint Önt csak valamennyire is méltó módon csupán ezekkel a versekkel köszönhetem, erős az a hitem is, hogy ezekben ilyen szeretséges célra való följavulással nem csököntettem, hanem tétértem köszöntésem hódolatomat.

Faten alkalmára Önt minden útján s ajándékára meg legboldogosabb áldásaival.

Ösrinta tisztelője

Budapest, 1937. december 2-án

Telerskita

II. Levél-ⁿ 3/a